

4. pôstna nedeľa rok A

Ako Ježiš šiel, videl človeka, ktorý bol od narodenia slepý. Jeho učeníci sa ho spýtali: „Rabbi, kto zhrešil – on, alebo jeho rodičia –, že sa narodil slepý?“ Ježiš odpovedal: „Nezhrešil ani on ani jeho rodičia, ale majú sa na ňom zjaviť Božie skutky. Musím konať skutky toho, ktorý ma poslal, dokiaľ je deň. Ide noc, keď nik nebude môcť pracovať. Kým som na svete, som, svetlo sveta.“ Keď to povedal, napľul na zem, urobil zo sliny blato, blatom mu potrel oči a povedal mu: „Chod', umy sa v rybníku Siloe,“ čo v preklade znamená: Poslaný. On šiel, umyl sa a vrátil sa vidiaci. Susedia a tí, čo ho predtým vídali žobrať, hovorili: „Nie je to ten, čo tu sedával a žobral?“ Jedni tvrdili: „Je to on.“ Iní zasa: „Nie je, len sa mu podobá.“ On vravel: „Ja som to.“ Pýtali sa ho teda: „Ako to, že sa ti otvorili oči?“ On odpovedal: „Človek, ktorý sa volá Ježiš, urobil blato, potrel mi oči a povedal mi: ‚Chod' k Siloe a umy sa!‘ Šiel som teda, umyl som sa a vidím.“ Pýtali sa ho: „Kde je ten človek?“ Odpovedal: „Neviem.“ Zaviedli ho, toho, čo bol predtým slepý, k farizejom. Ale v ten deň, keď Ježiš urobil blato a otvoril mu oči, bola práve sobota. Preto sa ho aj farizeji pýtali, ako to, že vidí. On im povedal: „Priložil mi na oči blato, umyl som sa a vidím.“ Niektorí farizeji hovorili: „Ten človek nie je od Boha, lebo nezachováva sobotu.“ Iní vraveli: „Ako môže hriešny človek robiť takéto znamenia?“ A rozštiepili sa. Znova sa teda pýtali slepého: „Čo hovoríš o ňom ty? Veď tebe otvoril oči!“ On odpovedal: „Je prorok.“ Židia však neverili, že bol slepý a teraz vidí, kým si nezavolali jeho rodičov. Opýtali sa ich: „Je to váš syn? A hovoríte, že sa narodil slepý? Ako to, že teraz vidí?“ Rodičia odpovedali: „Vieme, že je to náš syn a že sa narodil slepý. Ale ako to, že teraz vidí, to nevieme, ani nevieme, kto mu otvoril oči. Jeho sa spýtajte. Má svoje roky, nech hovorí sám za seba.“ Jeho rodičia hovorili tak preto, že sa báli Židov. Židia sa už totiž uzniesli, že každý, kto by ho uznal za Mesiáša, má byť vylúčený zo synagógy. Preto jeho rodičia povedali: „Má svoje roky, jeho sa spýtajte.“ Znovu teda zavolali človeka, čo bol predtým slepý, a povedali mu: „Vzdaj Bohu slávu! My vieme, že ten človek je hriešnik.“ On odvetil: „Či je hriešnik, neviem. Ale jedno viem: že som bol slepý a teraz vidím.“ Spýtali sa ho teda: „Čo urobil s tebou? Ako ti otvoril oči?“ Odpovedal im: „Už som vám povedal, a nepočuli ste. Prečo to chcete počuť znova? Chcete sa aj vy stať jeho učeníkmi?“ Vynadali mu a povedali: „Ty si jeho učeník, my sme Mojžišovi učeníci. My vieme, že Mojžišovi hovoril Boh, a o tomto nevieme ani to, odkiaľ je.“ Ten človek im odpovedal: „Práve to je čudné, že vy neviete, odkiaľ je, a mne otvoril oči. Vieme, že hriešnikov Boh nevyslyší; ale vyslyší toho, kto si Boha ctí a plní jeho vôľu. Od vekov nebolo počuť, že by bol niekto otvoril oči slepému od narodenia. Keby on nebol od Boha, nemohol by nič také urobiť.“ Povedali mu: „Celý si sa v hriechoch narodil a nás poučáš?!“ A vyhнали ho von. Ježiš sa dopočul, že ho vyhnali, vyhľadal ho a povedal mu: „Ty veríš v Syna človeka?“ On vravel: „A kto je to, Pane, aby som v neho uveril?“ Ježiš mu povedal: „Už si ho videl a je to ten, čo sa rozpráva s tebou.“ On povedal: „Verím, Pane,“ a klaňal sa mu. Ježiš povedal: „Súdiť som prišiel na tento svet: aby tí, čo nevidia, videli, a tí, čo vidia, aby oslepli.“ Začuli to farizeji, čo boli pri ňom, a povedali mu: „Sme azda aj my slepí?!“ Ježiš im odpovedal: „Keby ste boli slepí, nemali by ste hriech. Vy však hovoríte: ‚Vidíme.‘ A tak váš hriech ostáva.“

(Jn 9,1-41)

Drahí bratia a sestry, ako vidíme na 4.-tú pôstnu nedeľu v roku A, máme pomerne dlhé evanjeliové čítanie. Je považované za vrchol Jánovho rozprávačského umenia, kde slepý nadobúda uzdravením zrak a dospieva k viere v Syna človeka a farizeji postupne prepádajú slepote. Hneď ako spoznáme hlavné postavy: Ježiša a slepého od narodenia, dozvedáme sa, čo trápiło Ježišových učeníkov. Aká je príčina slepoty daného človeka. Pýtajú sa - kto v danom prípade zhrešil - slepý alebo jeho rodičia?

Možno by nás nenapadla práve táto otázka, keby sme tam aj my boli, no otázka - tak, či onak - vyslovená bola. A práve ona rozbieha celú udalosť.

Ježiš na otázku odpovie iba z časti, nato dáva slepému pokyn čo má urobiť a trochu záhadne učeníkom naznačí dôvod svojho konania: Chce, aby zainteresovaní videli Boží čin. Podľa toho ako sa k Božiemu skutku postaví, doznie aj Spasiteľova odpoveď. Ako čítame Boh uzdravil slepého, avšak, v druhom prípade ho urobil terčom otázok, ba až vypočúvania, ktorého sa mu dostáva od susedov a farizejov. Všimnite si, kto a ako sa ho pýta? Čitateľ Jánovho príbehu sa stáva svedkom tohto výsluchu. Majstrovsky je vtiahnutý do prebiehajúcej situácie, ktorá mu objasňuje, kto je ten, ktorý sa sám označil za Svetlo sveta. Prepáčte, že zdržiam, ale mne sa páči aj múdra, bojovná a trochu humorná odpoveď jeho rodičov farizejom - "... **Má svoje roky, nech hovorí sám za seba.**" Žeby dobrý návod pre mnohých dospelých?

Samozrejme, slepý - uzdravený všetkým odpovedá a v jeho odpovediach sa dozvedáme ako on sám zažíva svoje uzdravenie, ako sa bráni a prebúda k novému životu. Zdá sa, že slepý a uzdravený by radšej skákal od radosti a prekvapene sa díval prvý krát na svet v nemom úžase ako odpovedal na dotieravé otázky, ale Ján si dáva na čas. Veď ani my neradi odpovedáme na dotieravé otázky druhých, lebo nás vyrušujú, zdržávajú a niekedy aj hnevajú. Ale uznávame, že aj my máme svoje roky a premyslenými odpoveďami si vyjasňujeme svoje názory, učíme sa a diskutujeme, potvrdzujeme si svoje presvedčenie a môžeme dôjsť k záveru, ku ktorému došiel slepý - uzdravený. V jeho odpovediach je evidentný vývoj. Pozorujeme, ako je Spasiteľ pre slepca najprv človek, neskôr prorok, potom ten, ktorý je od Boha, až pred Ním padne na kolena a pred svojimi rodičmi, Ježišovými učeníkmi, susedmi a tými farizejskými otravami vyznáva vieru, keďže vidí Svetlo sveta. A to je zámer sv. Jána evanjelistu, ktorý nám ponúka: Zmyslom cesty slepého je byť uzdravený a na sebe samom zažiť mocný Boží čin a tak dospieť ku viere. Preto si radšej ani nechceme predstaviť aký zmysel mala cesta farizejov, ktorí Svetlo sveta videli tiež. Ten zmysel naznačuje Kristovom dopovedaná odpoveď zo začiatku príbehu. Čitateľ si ju môže prečítať a možno bude so mnou súhlasiť, že sa táto odpoveď netýka iba spomínaných farizejov. Týka sa všetkých, ktorí tvrdia, že všetko vidia a vedia. Žiaľ, nechcú pripustiť, že potrebujú svetlo. Pokiaľ by boli ochotní pripustiť, že svetlo potrebujú, boli by bez viny. Tým, že odmietajú možnosť zjavenia svetla od Boha, sú odsúdení.

Je to dobrá odpoveď! A týka sa každého. Každého! Bratia a sestry, štvrtá pôstna nedeľa sa tradične volá *domenica letariae*, teda nedeľa radosti, aj keď sa to teraz, v týchto náročných časoch niekomu nemusí zdať. Tak ako by sme dopriali radosť uzdravenému slepcovi bez podmienok, tak ju doprajme aj sebe! Na záver mi dovoľte vysloviť jedno pranie: Veľmi si prajem, aby sme sa všetci stretli v našom kostole na Bielu sobotu a radostne spievali - Kristus svetlo sveta!

Na štvrtú pôstnu nedeľu budem za farnosť slúžiť sv. omšu o 10, 00. Za zdravie, Božiu pomoc a ochranu pred C 19. Prajem vám pokoj, radosť a dobro!

Igor Giboda, 21. 3. 2020